

ORDO FRANCISCANUS SAECULARIS

Consilium Internationale

Via Vittorio Putti, 4/int. 6 - 00152 Roma

Tel. +39 06.45471722 Fax +39 06.45473094

E-mail: ciofs@ciofs.org

www.ciofs.org

Prot. n. 3757

Rome, 17 September 2024

Aan
al mijn broeders en zusters
van de Internationale Broederschap
van de Orde van Franciscaanse Seculieren

Dierbare broeders en zusters,

Moge de Heer je Zijn vrede geven!

In de loop van de jaren van de Franciscaanse Eeuwfeesten vieren we dit jaar de verjaardag van de dag waarop "... de ware liefde voor Christus de minnaar in Zijn beeld veranderde... en de gelijkenis van de Gekruisigde met zich meedroeg" (Sint Bonaventura: Legenda Maior XIII). Sint Franciscus heeft de stigmata ontvangen op de berg La Verna, waar hij de gekruisigde en verheerlijkte Christus ontmoette in de gedaante van de Seraf. Sint Franciscus werd door Christus getransformeerd, in de gelijkvormigheid van Christus, in het beeld zijn van Christus, niet alleen in zijn geest maar ook in zijn lichaam.

Het is een inspiratie voor ons om antwoorden te zoeken op de grote vragen in ons leven: Wat is de ervaring van de ware liefde van Christus in ons leven? Wat er gebeurde op de berg La Verna is niet alleen een prachtige gebeurtenis die het absoluut waard is om herinnerd en gevierd te worden, maar ook zo'n gebeurtenis waar wij, franciscaanse seculieren, veel van kunnen leren.

Inleiding

Wat was de situatie in zijn leven toen Franciscus naar La Verna ging en de stigmata ontving? Wat was de situatie in de Orde? We moeten opmerken dat het moeilijke tijden voor hem waren. De orde was groot geworden, wat een reden tot vreugde was, maar het was ook heel moeilijk om meer dan 5000 broeders te leiden en te inspireren. Dit was op de een of andere manier een crisismoment. Er werden grote vragen gesteld over de toekomst van de Orde, over de richting, over de juiste manier van leven van de broeders. Het kapittel besloot nieuwe missies te starten, bijvoorbeeld in Engeland. Het werd duidelijk dat de medaille twee kanten heeft en dat het broederleven niet alleen vol vreugde is, maar ook vol uitdagingen. Sint Franciscus, die niet alleen de lasten had van een leider van deze grote broederschap, de verantwoordelijkheid voelde en de uitdagingen aanging, maar ook veel persoonlijke problemen had, gezondheidsproblemen, persoonlijke verleidingen, zwakker werd, besloot naar La Verna te gaan.

We kunnen veel meditatieën lezen over de gebeurtenissen van Franciscus in La Verna, en we kunnen er veel

over leren, het is echt een belangrijk en verrijkend moment in het leven van Franciscus, dat ons veel kan geven met betrekking tot onze Seculiere Franciscaanse roeping. Ik wil alleen uw aandacht vestigen op drie dingen: de gave van Christus, samen met Christus en eenheid met Christus. Dit is op de een of andere manier een soort spirituele reis, die ook voor ons een uitnodiging kan zijn om op weg te gaan en te ervaren hoe Christus door deze dingen heen werkt in ons leven.

De gave van Christus

“O Heer Jezus Christus, voordat ik sterf vraag ik U om twee genaden; ten eerste, dat ik tijdens mijn leven zoveel mogelijk, zowel in mijn ziel als in mijn lichaam, de pijn mag voelen die U, lieve Heer, hebt doorstaan in het uur van uw bitterste Lijden; ten tweede, dat ik zoveel mogelijk in mijn hart die overdaad aan liefde mag voelen die U, o Zoon van God, bewoog om zo wreed te lijden voor ons zondaars.” (Fioretti)

Sint Franciscus vroeg kort voor deze wonderbaarlijke gebeurtenis in La Verna twee dingen, twee genaden van Christus: om de liefde te voelen en om de pijn te voelen. In La Verna ontving hij de stigmata, en we denken dat het hem slechts één van de gaven gaf waar hij om vroeg: het lijden, de pijn. Maar kunnen we ons voorstellen dat Christus slechts de helft van het werk deed, slechts de helft van het geschenk zou geven? Hoewel we er nooit over hebben kunnen lezen, lijkt het vrij zeker, en ik ben ervan overtuigd, dat Sint Franciscus die genade ook kreeg, dat hij de immense liefde van Christus voelde.

Zijn diepe verlangen kreeg een kostbaar antwoord van Christus, een kostbaar geschenk. Hij begreep en wij zouden ook moeten begrijpen dat deze twee dingen altijd samengaan. Christus laat ons niet lijden zonder ons het vermogen te geven om lief te hebben en te voelen dat we bemind worden. Maar ook andersom: Christus leert ons dat er geen grote liefde is zonder lijden. Maar deze twee kunnen alleen in evenwicht zijn als we beide van Christus vragen en als we bereid zijn beide uit de handen van Christus te aanvaarden.

Lijden op zich is geen goede zaak. Lijden op zich is geen doel voor ons. Maar hoe meer we het lijden uit de handen van Christus kunnen aanvaarden, hoe meer we in staat zullen zijn om ook in termen van liefde op Hem te lijken. We kunnen er zeker van zijn dat Christus, als Hij ons de genade van het lijden schenkt, ons ook de vreugde van de liefde schenkt.

De stigmata zijn het uiterlijke teken van deze twee gaven: het lijden en de liefde, die laten zien dat ze verenigd zijn in één, ze komen samen van Christus en vullen elkaar aan. Deze gaven waren een keerpunt in het leven van Franciscus.

In plaats van hem te troosten, in plaats van hem te verwennen in zijn lichamelijke en geestelijke lijden op een manier die hij kon verwachten, krijgt hij de stigmata, de wonden, die pijn doen - veel pijn. Maar als een wonder betekenen deze stigmata een troost, de stigmata kalmeerden hem. Dit moment heeft het leven van Franciscus veranderd en zou ook ons leven moeten veranderen. Het zou ons moeten oproepen om ons best te doen om samen met Christus te zijn, om in eenheid met Christus te komen, om alles van Hem te vragen en te aanvaarden.

Samen met Christus

Men kan alleen zijn zonder eenzaam te zijn en men kan eenzaam zijn als men omringd is door anderen.

In de biografieën van de heilige Franciscus kunnen we lezen dat hij twee jaar voor zijn dood, ter gelegenheid van het feest van de heilige Michaël, naar de berg La Verna ging. Hij wilde alleen zijn. Alleen broeder Leo mocht hem vergezellen. We moeten echter niet vergeten dat dit lang niet het eerste moment in het leven van Franciscus was waarop hij alleen leek te zijn, ondanks de 'illusie' van het tegendeel.

Hij was alleen in de gevangenis van Perugia. Hij ging alleen bidden voor het kruis van San Damiano. Hij

ging naar buiten om de vasten van Sint Michaël op een eiland te houden, en hij was alleen. Maar ook ging hij naar buiten en verliet de verblijfplaats van de broeders om alleen te kunnen bidden. Hij was zelfs bereid om de hele nacht slapeloos in gebed door te brengen als dit de enige gelegenheid was om naar God te luisteren en met Hem te praten.

Hij was niet alleen, maar was wel eenzaam toen hij nog jong was en in het midden van het gezelschap op straat stond. En hij was niet alleen, maar kon zich eenzaam voelen in het kapittel toen de broeders zijn oprechte ideeën over de Orde wilden veranderen.

We kunnen doorgaan met het doorzoeken van zijn biografieën. Er waren zoveel momenten van alleen zijn, soms eenzaam zijn, dat dit gevoel zich diep in zijn hart nestelde. Soms zocht hij alleen te zijn en soms vond hij zichzelf alleen, hij was eenzaam. Maar hij was er altijd zeker van dat in deze eenzaamheid onder de mensen, Christus altijd bij hem was.

Op de berg La Verna liet Christus hem helemaal niet alleen zijn. Dit was het moment waarop Christus definitief een einde maakte aan zijn eenzaamheid. Hij kreeg het beste gezelschap ooit, Christus zelf, zichtbaar, in het nauwste contact ter wereld. Dit vergezeld en getroost worden door Christus heeft hem tot een absolute eenheid met Christus gebracht.

Christus is bereid om ieder van ons te vergezellen, voor altijd. Ook wij, franciscaanse seculariërs, voelen ons soms alleen, net als ieder ander. Soms voelen we ons eenzaam. We hebben slechte momenten, periodes in ons leven, waarin we niemand dicht bij ons voelen. Moge dit wonder van de La Verna ook voor ons een inspiratie zijn. Christus staat altijd klaar om ons te vergezellen, hij is altijd zo dicht bij ons dat we de inspiratie kunnen voelen om met Christus verenigd te zijn in een absolute eenheid. Het is mogelijk, laten we erin geloven!

Eenheid met Christus

Als ik iemand anders wil begrijpen, de andere mensen, moet ik me voorstellen dat ik in zijn plaats ben. Wat bracht hem ertoe te doen wat hij deed? Hoe kan ik zijn motivaties begrijpen? Ik zou op dezelfde manier moeten denken als hij/zij denkt, ik zou moeten proberen hetzelfde te voelen als hij/zij voelt.

Franciscus wilde precies hetzelfde. Hij wilde de beweegredenen van Christus leren kennen. Wat heeft Christus, als absoluut mens, bewogen om zijn leven aan anderen te geven? Wat maakte het voor hem mogelijk om naar het kruis te gaan? Franciscus wilde Christus begrijpen, wilde weten wat voor liefde het moet zijn om hetzelfde te doen. Hij vroeg de genade om te ervaren wat Christus heeft ervaren, hij wilde helemaal met Hem verenigd worden. Hij wilde niet alleen dicht bij Christus komen, maar hij wilde zijn zoals Christus, en later door deze eenheid zo dicht bij anderen zijn, bij zijn broeders, bij de armen, bij de melaatsen, zoals Christus was. Hij wilde Christus echt imiteren. De 'sequela Christi' heeft voor hem nog meer betekend, niet alleen om 'als' Christus te zijn, maar om Christus te 'zijn'. Dit verlangen heeft hem zijn hele leven gedreven en zo is hij echt 'Alter Christus' geworden.

Met de stigmata kwam hij tot de volledige eenheid, tot de volledige gelijkenis van Christus, zowel in geest als in lichaam. De stigmata zijn niet de reden van deze volledige eenheid, maar het hoogste punt van zijn leven dat de absolute eenheid en gelijkenis van Christus bereikte, zowel innerlijk als in zijn uiterlijke tekenen. Hij werd 'Alter Christus', niet omdat hij de stigmata ontving, maar de stigmata zijn de uiterlijke tekenen ervan.

Conclusie

De heilige Franciscus erkende dat voor al zijn problemen in die tijd - in zijn privéleven, tijdens zijn gezondheidsproblemen, in zijn geestelijk leven, in het leven van de Orde - dit geschenk van Christus de

oplossing is, het kruis in zijn volheid leven, leven in een absolute eenheid met Hem. Hij erkende dat de volledige eenheid de fysieke eenheid betekent, met de stigmata als uiterlijke tekenen, en ook de geestelijke eenheid met Christus die hij heeft ontmoet, weliswaar aan het kruis, maar in zijn volle glorie.

Franciscus was enorm verbaasd en vreugde, vermengd met verdriet, vervulde zijn hart. Hij verheugde zich over het genadige aspect waarmee hij Christus, onder de gedaante van de Seraf, naar hem zag kijken, maar Zijn kruisiging doorboorde zijn ziel met een zwaard van medelijdende smart. (LMJ XIII) Zijn hart was tegelijkertijd vervuld van vreugde en verdriet.

Deze levensveranderende ontmoeting met Christus heeft het mogelijk gemaakt om begenadigd te worden, om zich met Christus te verenigen en zo getroost te worden.

De Geest spoort ons aan tot de ware liefde van Christus. De Geest moedigt ons aan om verder te gaan. De Geest troost ons in de moeilijke momenten van ons leven. De Geest geeft ons leiding als we de weg zoeken. De Geest transformeert ons. Laten we openstaan voor de Geest, zodat we net als Sint Franciscus de gelijkenis van de Gekruisigde kunnen dragen!

Ik nodig jullie allemaal uit, ook in de broederschappen, om onszelf opnieuw enkele vragen te stellen. Hoe heeft Christus ons veranderd toen we lid werden van deze serafijnse broederschap, de OFS? Dragen we de gelijkenis van Christus? Wie laten we toe om ons te transformeren? Christus of de wereld? Wat doen we met de gaven? Herkennen we wat de echte gaven zijn? Weten we wat de gaven van God zijn? Wat doen we met het lijden? Kunnen we het verbinden met de uitdrukking van liefde? Transformeert de "ware liefde van Christus" ons? Willen wij veranderd worden naar het beeld van Christus? Wat zou het voor ons betekenen om de gelijkenis van Christus te dragen?

Mogen deze vragen ons allen leiden naar een beter begrip van onze roeping en mogen de antwoorden ons helpen om dag na dag geloviger, vreugdevoller en meer verenigd met Christus door te gaan op de reis van onze roeping. Moge onze serafijnse vader, Sint Franciscus, ons helpen op deze weg!

Ik wens jullie allemaal een gezegend feest en een vreugdevolle viering van deze levensveranderende ontmoeting! Uw broeder en minister

Tibor Kauser
CIOFS Generaal Minister

